

[C. J. F. Sven.]

lig, vilde have været saare uheldig. Jeg tror nu, den vilde have været mest uheldig for Regeringspartierne, i hvert Tilfælde for det ene Regeringsparti, idet det ikke havde været morsomt at gaa ud til Valg med en saadan Strejke.

Idet vi altsaa erkender, at Konflikten bør løses, vil vi for saa vidt bøje os for det, der er foreslaaet, som vi ikke ønsker at stemme imod det, men paa den anden Side vil vi ud fra vor hele principielle Indstilling ikke kunne medvirke positivt til Lovforslagets Fremme ved at stemme for det. Mit Parti agter derfor ogsaa i dette høje Ting at undlade at stemme.

Gunnar Fog-Petersen: I Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag henvises til Loven af 8. April i Fjor, hvorved Konflikten mellem Slagterierne og deres Arbejdere blev standset. Dengang var det Arbejderne, der havde vedtaget Forligsmandens Forslag, og Arbejdsgiverne, der havde forkastet det. I Aar er det omvendt. Men dette Forhold kan naturligvis ikke gribe ind over for en Betragtning, der finder det rigtigt, at Samfundsmagten hindrer Udbrudet af en Konflikt. I det foreliggende Tilfælde er Regeringens Begrundelse den, at man vanskeligt kan have en Arbejdsstandsning umiddelbart foran et Valg, hvorved Hovedstadspressen vilde blive sat ud af Funktion for den største Dels Vedkommende, oven i Købet et Valg, hvor en ny Grundlov er til Behandling. I Fjor var Regeringens Begrundelse den, at man umuligt kunde gaa til at standse Virksomheder, der er af saa stor Betydning for Landets Eksport og derigennem dets Økonomi som Slagterierne.

Begrundelsen i Fjor saavel som den i Aar forekommer mig i enhver Henseende fyldestgørende. Det er min Opfattelse, at saa kompliceret som vort Samfund efterhaanden er blevet, og med det Tempo, der findes i Samfundet, vil der altid findes gyldig Grund til at gribe ind over for saadanne Konflikter. Dermed vil jeg ikke have sagt, at alle Konflikter vil kunne løses eller bør løses paa den Maade, men Gentagelse skaber Praksis, og den Udvikling, vi er inde i, peger hen imod Tilstande, hvor Voldgiften vil blive den naturlige Løsning. Denne Tanke vil, som Udviklingen er og gaar, gro i Sindet og i Samfundet og en skønne Dag være moden til at løse Problemet.

Hermed skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Statsministeren (Stæuning): Der er jo ikke Anledning til at optage nogen egentlig Diskussion om de Betragtninger, der er fremsat. I saa Henseende maa enhver afgøre med sig selv, om han mener, at en Konflikt af den Art, her er Tale om, er tilraadelig eller, om jeg saa maa sige, ønskelig, eller om man bør sætte de Midler, man raader over, ind for at afværge den.

Naar det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven) i sine Bemærkninger, ligesom det ogsaa skete i Folketinget, udtalte, at Sagen burde være klarert paa Forhaand, og henviste til den intime Føling, der er mellem det socialdemokratiske Parti og Fagforeningerne, saa forstaar jeg ikke rigtig, hvad man i saa Henseende mener; thi der er jo baade Organisationsret og personlig Frihed her i Landet, og der bestaar ikke under nogen Form et Diktatur, hvorunder den ene Part i det nævnte Forhold kan diktere den anden, hvordan den skal optræde. Derimod har Samfundsmagtens Repræsentation i Lovgivningen en Adgang til at hindre saadanne Indgreb i Samfundets Velfærd, som nu og da kunde finde Sted, hvis man mente roligt at burde finde sig deri. I alle Forhold, som griber ind i Samfundsanliggende paa en Maade, der berører forskellige Lag i Samfundet, mener jeg, det er berettiget at søge at værges Samfundet mod de Forstyrrelser, som i saa Henseende kunde opstaa, og det gælder naturligvis ganske særligt saavel under ekstraordinære Handels- og Afsætningsforhold, som det gælder i Øjeblikket under ekstraordinære Forhold med Hensyn til Ønskeligheden af at have Adgang til frit at kunne disponere over de Midler, gennem hvilke Ytringsfriheden og Pressefriheden udfolder sig.

Jeg vilde anse det for at være et højst ubetimeligt Greb over for Samfundet, om en Konflikt af den her omhandlede Art kom til at udbryde umiddelbart foran et Valg, der skal beskæftige sig med samfundsvigtige Forhold, og derfor har jeg ment, at man burde fremsætte et Forslag som det foreliggende. Det udelukker ikke, at der paa Forhaand kan være gjort Forestillinger hos de paagældende angaaende den Stilling, man indtog eller vilde indtage til Sagen, men, som sagt, der forefindes ikke Muligheder for at øve diktatoriske Indgreb i Organisationernes Liv her i Landet, og ikke mindst da der jo har været levnet saa kort Tid — mellem Kl. 1 og 2 i Dag blev Meddelelsen givet om Afstemningernes Udfald, og i Morgentidlig skulde Konflikten udbryde —, var det naturligt at gribe til det Middel,